

НАША ЦЕРКВА

Видання благословив Архієпископ і Митрополит Києва - Матері міст Руських,
Галицький, Патріарх всієї Русі-України, Свято-Успенських Києво-Печерської та
Почаївської Лавр Священноархімандрит ФІЛАРЕТ

Релігійний додаток часопису "БОРИСТЕН"

---№01(209)---

*Якими б різними усі ми не були,
однак складаємо одне ціле, єдиний
рід людський, заради спасіння
якого Син Божий став також і
Сином Людським, – Митрополит
Епіфаній*

Дорогі брати і сестри! Слава Ісусу Христу!

Лише кілька днів відділяє нас від свята особливого вшанування Різдва Господа Бога і Спасанашого Ісуса Христа. І сьогодні через читання зі Священного Писання Церква готує нас до належної зустрічі цієї події, нагадуючи про багато поколінь історії, що передували пришествю в світ вочлененого Сина Божого.

Слова книги родоводу Господа Ісуса Христа, які ми чуємо нині – це не просто перелік багатьох імен осіб з давнього минулого. Зміст і значення цього родоводу – дуже глибокі та повчальні, що повною мірою розкривається для нас через попередньо почуте читання з 11-ої глави Послання апостола Павла до Євреїв. В цьому читанні – не просто перелік імен, як у книзі родоводу, але також і нагадування про подвиги віри старозавітних праведників. Віри не абстрактної, віри не у «світле майбутнє», не в те, що «їхні діти будуть жити краще, ніж вони», що новий день чи новий рік принесе сам собою щось краще, ніж є дотепер – але непохитної, дієвої, живої віри в Бога і у виконання Ним обітниць про пришествя у світ Спасителя.

Бо ця віра у грядущого Месію справді була центром, осердям їхнього життя. Навколо себе вони бачили численні плоди панування у світі зла, гріх діяв навіть в них самих – але ці праведники не втрачали надію на Бога, Який від покоління до покоління через пророцтва, обітниць та символічні дії стверджував істину майбутньої перемоги над злом. Перемоги не абстрактної і лише неясно очікуваної, а перемоги, уособленої в Тому, чиє таємниче ім'я – Еммануїл, що означає

– «з нами Бог».

Євангелист Матфей нагадує нам ці слова із 7-ї глави книги пророка Ісаї, сповіщені за багато століть до Різдва Христового, про Сина Діви, ім'я Якого – «з нами Бог». Саме в Ньому – в Тому, Хто був обіцяний ще прабатькам Адаму і Єві, як Переможець, що зітре главу змія, – була уособлена надія старозавітних праведників. Не у примарне «краще майбутнє», а в Того, Хто має прийти, щоби спасти людей Своїх від гріхів їхніх (Мф. 1:21), святі праотці вірували – хоча і не знали, коли станеться це пришествя і визволення.

З книги родоводу Спасителя ми бачимо, що від часу патріарха Авраама до часу сповнення Божих обітниць минули десятки поколінь. А почуті нами слова з Послання апостола Павла наповнюють ці переліки імен нагадуванням про буремні події життя цих поколінь, нагадуванням про боротьбу, випробування, страждання, які їм доводилося терпіти.

З цього ми бачимо, що шлях слідування за Божою правдою ніколи не був легким, однак ті, хто йшли цим шляхом, не відхилялися від нього на манівці – ніколи не були осоромлені. Адже лише усвідомлення присутності Бога в історії надає їй справжнього сенсу, перетворюючи її з суєтної круговерті і беззмістовної гонитви за митями насолод – на осмислений шлях через світ цей до вічного блаженного буття, для якого людина і була створена. Лише Бог і сповіщена Ним істина, лише віра, яка спрямовує людину на шлях цієї істини та зміцнює на ньому – надають сенс всьому іншому, без чого все – суєта і марнота, як про це мудро писав цар Соломон у Книзі Екклезіаст.

«Суєта суєт, сказав Екклезіаст, суєта суєт, – усе суєта! Що користи людині від усіх трудів її, якими трудиться вона під сонцем? Рід проходить, і рід приходить, а земля перебуває повіки. Сходить сонце, і заходить сонце, і поспішає до місця свого, де воно сходить. ... Усі речі – утруді: не може людина переказати всього; не насититься око зором, не наповниться вухо слуханням. Що було, те і буде; і що робилося, те і буде робитися, і немає нічого нового під сонцем. Буває щось, про що говорять: «дивись, ось це нове»; але це було вже у віках, які були раніше за нас. Немає пам'яті про минуле; та й про те, що буде, не залишиться пам'яті у тих, які будуть опісля» (Еккл. 1:2-5,8-11).

Книга ж родоводу Спасителя, яку ми чуємо сьогодні з читання євангельського, дає нам іншу картину, розкриваючи очі наші на справжній сенс подій історії – вона не просто суєта і пуста повторення з покоління в покоління одного й того ж, вона – не беззмістовна суміш радості й горя, насолод і страждань, які раніше чи пізніше закінчуються смертю. Історія – це шлях до тієї точки, де сходяться людство і Бог. Це шлях до тієї миті, де слова «з нами Бог» – справджуються, з очікування

і предмету віри перетворюючись на реальність буття. Історія – це шлях виходу з полону гріха і зла, в якому опинився світ цей, до свободи і вічного блаженного буття, обіцяних Богом тим, хто піде за Ним, зрікшись егоїзму і взявши хрест свій.

Покоління від патріарха Авраама до праведного Йосифа Обручника не просто блукають у темряві віку цього, як може здаватися оку, засліпленому невірством – Бог спрямовує всі ці покоління до тієї миті, яка довершується у Віфлеємській печері. Бо Дитя, Яке народжується там – не просто ще один з праведників чи ще один пророк, посланий сповістити істину. Це Дитя – Сам Бог, Який прийшов спасти людей Своїх від рабства злу, відновити їх для блаженного буття, відкрити їм двері до Раю, втраченого у давнину через гріхопадіння.

Відтак у Тому, Хто народжується у вертепі та покладається у яслах, Хто водночас і Бог, і людина – знаходить своє справдження вся віра праотців. Хоч і довгий час минає – але здійснюється те, що було обіцяне Богом, і ніщо не може цьому перешкодити. В цьому також є повчальний сенс сьогоденного читання з Євангелія, яке дає нам настанову бути терпеливими на нашому особистому шляху до спасіння.

Бо як старозавітні праведники очікували народження Месії, яке мало статися в майбутньому, хоча і невідомо коли – так і ми, християни, очікуємо на Друге пришествя Спасителя, яке станеться, хоча і в час, нам невідомий. У Бога не буває безсилим ніяке слово! Як справдилося і стало фактом історії вочленення Сина Божого, Який навіки став також і Сином Людським, так само справдиться і обіцяне Ним Друге пришествя. Як покоління відділяли тих, кому Богом були дані обітницї й пророцтва про прихід Месії від тих, хто став свідком

виконання сказаного, – так покоління відділяють час апостолів, яким було сповіщено істину про Друге пришестя, від часу, коли воно станеться. Але як воістину Христос народився – так воістину Він прийде вдруге у славі судити живих і мертвих, і Царству Його не буде кінця.

Дорогі брати і сестри!

Безперечно, що час життя однієї людини, кожного з нас, менший, ніж обшир історії та час життя поколінь. Але у житті окремо кожного з нас, як весь навколишній світ відображається у одній малій краплі води, – відображається вся історія людства. Кожному з нас належить ніби повторити шлях всіх, хто були до нас і хто ще буде. Ми народжуємося, зростаємо, старіємо і помираємо. Ми трудимося і насолоджуємося плодами

праці, переживаємо миті радості й смутку, однак все одно усвідомлюємо скороминучість і швидкоплинність всіх речей світу цього. І лише наш вибір ставлення до Бога, як до Того, в Кого ми віримо і на Кого покладаємо надію свою – надає всій цій круговерті сенсу і значення, перетворюючи її на шлях. На наш особистий шлях до пізнання Христа і слідування за Христом.

Сьогодні ми чуємо про родовід Спасителя, і цим не лише утверджуємося в істині Його втілення, хоча це теж важливо, бо підкреслює правдивість і повноцінність сприйняття Сином Божим людської природи. Але через цей родовід ми також отримуємо нагадування, що і кожен з нас теж належить до роду людського, від якого і Христос по плоті. Отримуємо нагадування, що ніхто не з'являється у світ цей сам собою, що ми не від мавп походимо, але маємо багато поколінь предків, хоч і не знаємо весь їхній перелік – аж до Адама і Єви, наших спільних праотця і праматері, сотворених Богом. А відтак якими б різними, унікальними особистостями кожен з нас не був – всі ми складаємо одне ціле, складаємо одну родину, єдиний рід людський, заради спасіння якого Син Божий став також і Сином Людським.

Тож, готуючись зустрічати свято Різдва Христового, маємо нагадати собі не лише історичне значення цієї події, але й те, що вона прямо й безпосередньо стосується кожного з нас. І кожного кличе зробити вірний вибір, а саме – повірити Богові, і через цю віру, пройшовши відповідний шлях, успадкувати життя вічне.

--- АМІНЬ ---

--- Шановні доброчинці! ---

Ми хочемо вкотре висловити сердечне **«Дякую»** за щирість та жертовність Ваших сердець. Нам надзвичайно зворушливо і відповідально що Ви не лише залишаєтеся відданими симпатиками журналу **«Бористен»**, а й всіляко підтримуєте доброчинні проекти редакції.

Так багаторічна приятелька нашого журналу **пані Раїса Хейлик** з Флориди зіграла своєю жертовністю захисників України. Вона зафундувала продовольчі пачки в пам'ять новопреставленої родички з містечка Помічна на Кіровоградщині **Тамари Ошарчук**. Шляхетно вчинив і наш багаторічний автор, почесний доктор теології **пан Леонід Якобчук (Union, N.J.)**. Він пожертвував кошти на підготовку аудіокниги свого авторства «Христос веде до перемоги». Відтепер наші воїни матимуть можливість не лише прочитати цінну працю, а й послухати її безпосередньо на лінії фронту. **Родина Василя та Ольги Карпенко** зі штату Мічіган жертовно подбала і про сиріт, і про вояків ЗСУ. Ми правдиво зворушені Вашою відданістю Україні. Нехай Вам гарно святкується та працюється!

Влас. інформ.

-----

*Лист Блаженнішого Митрополита
Епіфанія до Вселенського Патріарха
Варфоломія з нагоди другої річниці
вручення Томосу про автокефалію ПЦУ*

-----

*Всесвятійший Архієпископе Константинополя – Нового Риму і Вселенський
Патріарх, у Христі Богові улюблений і бажаний брате і співслужителю
нашого смирення владико ВАРФОЛОМІЙ, Вашу Всесвятість братньо
обіймаючи сердечно вітаю.*

Христос народився!

Всесвятійший владико,

*Прийшла вдруге річниця підписання та кенотичного надання Вашими
священними руками і Константинопольською Церквою Матір'ю Томоса
Автокефалії Святійшій Церкві України. Скільки добрих емоцій, скільки
спогадів, скільки сумних та приємних подій сталося від того нашого подвійного
Богоявлення! Довгий час Церква України терпіла через несправедливість,
через порушення канонічного порядку, боролася за утвердження правди. І
воля Господа була на те, щоби покоління перед нами і ми самі пройшли цей
шлях, «Бо хто підносить себе, той принижений буде, а хто понижує себе,
той піднесеться» (Мф. 23:12).*

Ми терпіли – і наше терпіння Бог винагородив. Ви, Ваша Всесвятосте, і Матір Церква зігріли нас своєю любов'ю, втішили нас у скорботі, зняли з нас тягарі, які були покладені супротивниками правди. Як послі святого князя Володимира у Святій Софії Константинопольській не знали, були вони на небі чи на землі, коли бачили службу Патріарха, так і ми не можемо висловити всю радість, яка нас наповнювала в день Хрещення Господнього два роки тому, коли ми єдналися з Вами у Святій Євхаристії та у молитвах прославлення Святого Богоявлення.

Про що мені говорити, про що сповіщати від свого смиренного серця та від імені поважної Ієрархії, священного кліру та побожного народу Святійшої Церкви України! Лише про вдячність Богові та Вам.

Нехай Господь Бог дарує Вам, Всесвятійший владико, многії літа, енергійні, здорові, плідні, у силі душі та сміливості, і для присоромлення тих, хто здійснюють усілякими способами гоніння на Материнський корабель Церкви Константинопольського престолу. Многії літа, Всесвятійший владико!

Із надзвичайною вдячністю Ваш брат та співслужитель Вашої Всесвятості істинно у Господі та у всеготовності –

† Київський Єпіфаній

Представники Пласту передали Предстоятелю Віфлеємський вогонь миру

Після закінчення Божественної літургії, 3 січня 2020 року, Предстоятель помісної Української Православної Церкви у Свято-Михайлівському Золотоверхому соборі прийняв у представників української скаутської організації традиційний Віфлеємський вогонь миру.

Дівчата та юнаки з Пласту розповіли Митрополиту Епіфанію про історію розповсюдження цього вогню та передали Його Блаженству лампаду.

«Сьогодні ми вдячні за те, що маємо це світло миру – лампаду яка запалена у Віфлеємській печері, на місці народження Господа нашого Ісуса Христа. Ми знаємо, що втілений Бог прийшов у світ, щоб принести мир. І це світло є символом миру й благодаті, які мають засяяти в душі кожної людини.

Зустрічаючи втіленого Бога ми повинні пам'ятати, що Він приходить у світ заради кожного із нас, відкриваючи нам можливість наслідувати спасіння. Сьогодні я бажаю, щоб в новому календарному році Господь сподобив нас загального миру. Щоб справедливий мир запанував у нашій українській державі, щоб була завершена ця страшна неоголошена російсько-українська війна й щоб ми подолали згубну коронавірусну хворобу, яка розділяє нас. Нехай Боже благословення перебуває з усіма нами», – зокрема сказав Блаженніший владика.

«А вам, нашій патріотичній українській молоді, я дякую за те, що ви трудитесь і несете це світло Істини у світ. Нехай Господь укріплює ваші сили і дає можливість і надалі спільно з Церквою творити добрі справи», – підсумував Предстоятель.

pomisna.info

Архієпископ Михаїл посмертно нагородив медиків, які боролися з пандемією коронавірусної хвороби

Високопреосвященнійший архієпископ Вінницький і Тульчинський Михаїл 5 січня 2021 року в актовій залі Вінницької центральної районної клінічної лікарні зустрівся з медичними працівниками закладу.

На початку заходу керуючий Вінницько-Тульчинською єпархією запропонував вшанувати хвилиною мовчання медиків, які померли борючись із пандемією небезпечної коронавірусної хвороби.

З благословення Блаженнішого Митрополита Київського і всієї України Епіфанія владика Михаїл посмертно нагородив медалями «За жертвовність і любов до України» Софію Барчук, Людмилу Скрипник та Анатолія Галькевича. Олександра Шеншина, який був заступником головного лікаря Вінницької ЦРКЛ по експертизі працездатності інвалідів, представили

до нагороди посмертно лише цього дня, тож його родина отримає медаль згодом.

Окрім того, медалями було нагороджено й дванадцятьох медиків, які продовжують лікувати пацієнтів. «Зараз ваша боротьба є ще більш сильною та жертвовною. Нерідко ви віддаєте своє життя, так як і воїни наші на Сході України», – звернувся до понад 60 медиків та членів їх родин архієпископ Михаїл.

Він також зазначив, що в Православній Церкві України регулярно моляться за воїнів, медиків та їх працю й припинення пандемії, однак вирішили вшанувати лікарів ще й своєю нагородою.

У заході разом з владикою взяли участь секретар єпархії протоієрей Ігор Сіранчук та Вінницький благочинний протоієрей Микола Мельник.

<https://www.pomisna.info/>

Соціологія: переважна більшість українців святкує Різдво Христове за традиційним календарем

Згідно з результатами опитування, яке провела Соціологічна група «Рейтинг», 77% респондентів зазначили, що святкують Різдво Христове 7 січня. 15% сказали, що відзначають це свято двічі, як за юліанським календарем (7 січня), так і за григоріанським (25 грудня).

Лише 3% святкують Різдво Христове тільки 25 грудня. Водночас 5% опитаних взагалі не відзначають Різдво.

Найбільше тих, хто святкує Різдво Христове у дві дати, або ж за новим стилем – у західних регіонах та у Києві.

. p o t i s n a . i n f o

---Важливо---

*Святкуючи Різдво Христове ми
вшановуємо не день народження, а подію
незрівнянного, виняткового значення й
величне таїнство Боговтілення – Бог
Предвічний народжується як Син Людський,
– Митрополит Епіфаній*

*Проповідь Блаженнішого
Митрополита Київського і всієї
України Епіфанія у Навечір'я Різдва
Христового*

*Дорогі брати і сестри!
Христос народився!
Сердечно вітаю всіх вас із
Навечір'ям Різдва Христового.
Цими богослужіннями у останній
день посту ми розпочинаємо
урочисте святкування величної
події втілення Бога Слова –*

*другої Особи Пресвятої Тройці.
На це хочу звернути нашу особливу
увагу – ми святкуємо не день
народження Господа Ісуса Христа
так, як зазвичай він святкується,
коли йдеться про народження людини.
Бо хоча саме собою народження
кожної людини є унікальним, бо нова,
неповторна особистість з'являється
у світ – але досвід наш вказує на те, що
кожне народження людини повторює
мільйони мільярди інших, які відбулися
у минулому і щодня відбуваються.*

Ось чому для кожної людини таким важливим є саме день народження – адже він вказує на її унікальність, додає вирізнення із узагальненого обширу людського роду. І хоча від волі самої людини, яка народжується у світ, зовсім не залежить ані час, ані місце народження, ані те, хто є її батьками, і тому момент народження не є безпосередньою заслугою тих, хто народився – все ж, зазвичай, урочисто згадується і вшановується цей день щороку, бо він підкреслює значення людини як особистості, нагадує про її унікальність та неповторність.

Коли ж йдеться про Різдво Господа нашого Ісуса Христа, то ми вшановуємо не день народження, а подію Боговтілення. Ми святкуємо не тому, що ще одна людина народилася у світ, а тому, що сталося величне таїнство, подія незрівнянного, виняткового історичного значення, сталося те, що у повноті та глибині своїй не може бути осягнуте нашим розумом – Бог Предвічний народжується як Син Людський.

На службі 9-го часу Царських часів сьогодні виголошується стихира, у якій підкреслюється ця незбагненна велич. Той, Хто в руках Своїх тримає всестворіння – сьогодні народжується від Діви; Той, Хто, як Бог, неосяжний – як людина, сповивається; Той, Хто утвердив небеса одним Своїм словом – як Немовля лежить у простирах яслах; Той, Хто чудесно годував народ Свій манною у пустелі – Сам годується молоком від грудей Пречистої Діви, Своєї Матері. У цих порівняннях підкреслюється велич божественного смирення,

самообмеження і самоприниження, без яких неможливим би було звершення справи спасіння.

Самоочевидною є незбагненна відстань і відмінність між Богом-Творцем і людиною, як творінням. Переліченню ознак та роз'ясненню цієї відмінності можна було би присвятити багато часу – але не на цьому зараз нам слід зупинитися, тому достатньо буде лише вказати на таку відмінність як на твердий і беззаперечний факт. Однак при всій відмінності між Богом і людиною, від початку було встановлено і зв'язок між ними, який полягає у самому факті творіння, що має два аспекти – появу людини в бутті за волею Божою та підтримання її дією Божого Промислу в бутті, як і всього іншого творіння. Окрім цього особливе значення має те, що людина – не просто одне з творінь Божих, але єдине, яке має в собі образ Божий, і тому серед усього іншого, видимого і навіть невидимого, людина за природою своєю стоїть найвище, ніби очолює та єднає все створене, і як носій Божого образу вона є найближчою до Творця.

Все це стосується природи людини, як творіння Божого, але в реальності історії сталося гріхопадіння, коли перших людей спокусив змії і вони, будучи засліплені прагненням стати «богами без Бога» – відпали від єдності з Творцем, потрапили у рабство гріху і стали тлінними та смертними. Між Богом і людиною пролягла безодня зла, яка щодня лише поглиблювалася новими й новими гріхами. І хто міг би подолати цю прірву, цю безодню?

Людина? Але сама ж вона і спричинилася до розриву з Творцем, вона спокусилася, вона вчинила гріх. І навіть якби знайшлася людина воістину праведна, яка все життя своє ухилялася би від зла і довершувалася би у чеснотах – як би це могло вплинути на все інше людство? Навіть якби вона навчила шляху праведності сотні й тисячі людей – досвід історії підказує нам, що принципово це не могло би змінити сутність справи, адже гріх продовжував би тримати у владі незліченно більшу кількість людей, увійшовши у саму природу людини як її пошкодження і руйнування.

Чи міг би Бог подолати цю прірву, піднісши людину до величі обоження? Відповідь тут теж є очевидною, адже уражена гріхом, тлінна і поневолена злом людина – не може бути водночас святою. Однак і очистити та відновити людину зовнішньо, лише одним виявом волі Божої, неможливо, бо людина, як особистість і носій образу Божого, має свободу. Відібрати цю свободу, зневажити її для Бога би означало увійти у суперечність із самим задумом творіння людини.

І тому єдиний можливий шлях для подолання цієї прірви полягав у тому, щоби Бог добровільно і усвідомлено принизив і обмежив Себе. Від невимовної і неосяжної для людського розуму величі Він сходить на землю, приймає у єдність Своєї Божественної Іпостасі також і людську природу, залишаючись предвічним Сином Божим – стає також і Сином Людським. Він звершує наше спасіння, оновлюючи і освячуючи людську природу в Самому Собі, очищаючи її через Хресну смерть,

через Воскресіння і Вознесіння – і цим самим відкриває шлях для спасіння, шлях на Небеса для кожної конкретної людини.

Ось у чому полягає велич події, яку ми починаємо святкувати.

Ось чому, як ми чуємо з євангельського читання, ангели сповіщають пастухам про радість велику. Бо воістину – що може бути більшим приводом для радості, ніж радість відновлення єдності творіння з Богом-Творцем, ніж радість перемоги над злом? Безперечно, що перед Немовлям, Яке лежить у яслах, це великий шлях до звершення всього. І навіть після звершеного Самим Спасителем викуплення людство все ще залишається в дорозі і шлях ще не завершений, аж доки не станеться Друге пришествя і Страшний Суд.

Однак Різдво Христове навечно вже стало поворотним моментом для цілого світобуття.

Адже в Особі Спасителя, в Особі Божественного Немовляти, Який лежить у яслах – відбулося подолання відстані між Творцем і творінням, між Богом і людиною, між тимчасовим і вічністю.

Гордість та егоїзм людини віддалили її від Бога, утворили прірву між Небесним Отцем і його блудними дітьми. Безмежна і жертвна любов Бога Отця, смирення і упокорення Сина Божого і животворна дія благодаті Святого Духа – подолали цю прірву, наблизили до людей Царство Небесне, зруйнували врата пекла і розбили кайдани смерті, відкрили двері Раю для грішників, що каються.

Ось в чому полягає величчя Різдва Христового! Якщо людина народжується у світ не зі своєї волі і бажання – то Син Божий народився від Духа Святого і Марії Діви, приймаючи і добровільно звершуючи волю Небесного Отця. Якщо ані дитина, що народжується, ані батьки чи інші люди не знають, що очікує на новонародженого, і лише сподіваються на краще – то Син Божий в повноті знає, що прийшов у цей світ з метою прийняти на Себе його гріхи, понести на Собі болі всіх людей, взяти на Себе наше покарання, померти на Хресті – задля досягнення Воскресіння і перемоги над злом для всього людства.

Тому і святкуємо та прославляємо ми не «день народження» Спасителя, не дату, не число і не місяць – адже добре відомо, що у Євангелії і навіть у всьому Переданні немає точної вказівки на цю речі і звична для нас дата святкування Різдва Христового була обрана у 4 столітті з пастирських міркувань. Тоді вшанування події Христового Різдва відокремлене було від шанування події Хрещення Спасителя на Йордані, бо до того їх вшановували разом як одне свято Богоявлення. Ми ж прославляємо величчю і незрівнянну за своїм значенням подію Боготілення, подію народження у світ Сина Божого, завдяки чому для всіх нас і для кожної людини стало можливим досягнення спасіння, досягнення єдності з Богом і блаженного вічного життя.

Тож радіймо Різду Христовому разом з Пречистою Дівою Богоматір'ю, прославляймо Сина

Спасителя – разом з ангелами, поклоняймося йому разом з пастухами, принесімо йому дари любові й добрих діл побожного життя – разом із волхвами-мудрецьями! Христос народився! Славимо Його!

Дорогі брати і сестри!

Окрім богослужбового святкового спогаду Навечір'я Різдва Христового сьогодні ми маємо ще один привід піднести особливу подяку Богові за благодіяння, якого від Нього удостоїлася наша Помісна Православна Церква два роки тому.

Сьогодні вже друга річниця від того дня, коли під час спільної Божественної літургії у Патріаршому храмі святого Георгія у Константинополі з рук Святійшого Вселенського Патріарха Варфоломія ми отримали Томос про автокефалію Православної Церкви України.

Цією подією було довершено понад столітній шлях боротьби православного українського народу за свою церковну незалежність.

Нею було покладено край несправедливому і неканонічному пануванню над Київським престолом, яке привласнив собі понад триста років тому Патріарший престол країни північної, який хоча і отримав історичний початок від Києва, але, захопившись гордістю мирського панування, з Дочки нашої перетворився щодо Матері своєї, Церкви Києва і всієї Русі, на свавільну бариню.

Однак завершення одного періоду історії – стало початком іншого. Завдяки Томосу ми отримали визнану і для всього Православ'я утверджену

автокефалію. Ми, як рівноправна Церква-Сестра, увійшли до числа утверджених у Диптиху 15 Помісних Автокефальних Церков. Томос є одним з наріжних каменів для подальшої розбудови нашої церковної єдності і ми віримо, що з Божою допомогою прийде час, коли всі православні в Україні, як це і належить за приписами канонів, об'єднаються навколо Київського престолу, будуть складати єдину родину Православної Церкви України.

Тож цього дня піднесімо теплі подячні молитви Богові за милість, яку Він нам виявив і виявляє, утверджуючи, оберігаючи і спрямовуючи нашу Церкву на шляху її служіння поширенню Православної віри та благу українського народу. Піднесімо молитву за здоров'я і довгі благословенні роки служіння Святейшого Вселенського Патріарха Варфоломія, Предстоятеля нашої Церкви-Матері, з рук якого було отримано Томос і який не перестав працювати і піклуватися про те, щоби всі Помісні Церкви визнали Українську Церкву, як свою Автокефальну Сестру. Піднесімо молитви за повноту нашої Церкви, за наших єпископів, священнослужителів, чернецтво і мирян, щоби ми й надалі у взаємній згоді та в єднанні зусиль гідно її розбудовували. Як Предстоятель, прошу і про вашу постійну молитву особисто за мене.

**Нехай Господь укріпить всіх нас, надихає на нові звершення,
допомагає долати всі спокуси і випробування!**

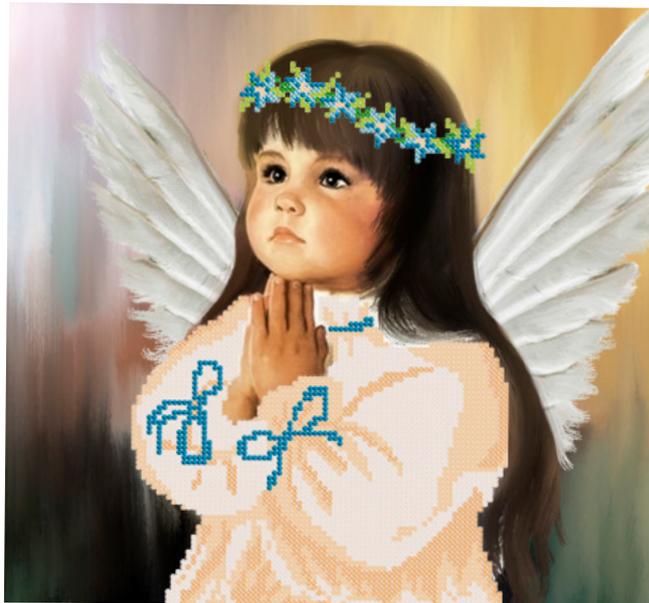
Амінь! Слава Ісусу Христу!

=== Молитва надії у слабості ===

*Отче сиріт і знедолених
Пристановище, Лікарю, що
з легкістю приймаєш наші
недуги на Себе, Преблагий Царю
й Спасителю Ісусе Христе,
прийми молитву від Твого
(Твої) негідного (негідної) раба
(раби): бо Ти прийняв молитву
жінки хананеянки про її хвору
дочку, і у всі дні Твого земного
життя зцілював усякі недуги
душевні і тілесні. Тому й зараз
прошу, Пресвятий Владико,
зціли мене, бо Ти милосердний і
Чоловіколюбець.
Амінь.*

РЕКЛАМА

ШВИДКО

ЗРУЧНО

**ПРЯМО
В РУКИ**

Найшвидший і найбільш надійний посилковий сервіс до України та країн СНД. Порівняйте терміни доставки пакунків через компанію MICT з другими компаніями і переконайтесь в цьому самі.

<ul style="list-style-type: none"> ○ ДОСТАВКА КОРАБЛЕМ В Україну: 30-40 днів В Москву: 30-40 днів В Ст. Петербург: 35-45 днів Решта регіонів на www.meest.us 	<p>ЕКСПРЕС ДОСТАВКА ПОСИЛОК:</p> <p>В Україну: 3-5 робочих днів</p> <p>В Москву: 5-7 робочих днів</p>
---	--

- ВІДПРАВКА АВІА І МОРСЬКИХ ВАНТАЖІВ
- ДОСТАВКА АВТОМОБІЛІВ У КОНТЕЙНЕРАХ
- УПАКОВКА І СТРАХУВАННЯ
- ПЕРЕКАЗ ГРОШЕЙ ЗА НАЙНИЖЧИМИ ЦІНАМИ

1-800-288-9949 www.meest.us

Marketing and design by imaginstudio.com

Редагує колегія. Адреса бюлетня "НЦ КП"

Адреса редакції

а/с № 791, 49008 м. Дніпро, Україна

Телефон: (050) 340 - 28 - 27

e-mail: fidelsukhonis@gmail.com

Представництво за кордоном:

У США та Канаді: Mr. V. Babanskyj, 74 Oakrige,
Watchung, N.J. 07069, USA;

horysten.com.ua - архів бюлетнів

CatArt Верстка та дизайн

Підписано до друку 17.02.2016

Папір офсетний. Друк цифровий

Видавець ФОП Озеров Г.В.

м.Харків, вул.Університетська, 3, кв.9

Свідоцтво про державну реєстрацію

№ 818604 від 02.03.2000